

צו ציוס וצטציעי היתה קבלת התורה בפועל וספיר אחר ר"א. הכל מורים עלולת וכו' יום שנתנה תורה לישראל דבא"ה יום שיחול צו מלכת נקרא יום מתן תורה. וצו מתן תורה קושיית המג"א בריש סי תל"ד שהקשה איך לנו חומרים צבא השבועות יום מתן תורתנו והלא קיי"ל ברי"י יע"ש ולפמ"ש כיחא ואפשר שזה רצו היות גלילה צמקת שבת דף פ"א ע"א בריך רחמנא דיהיב אוריין תליתא וכו' ציומא תליתא איך שאין כחן מקום להלריך בדברי אברהם:

שם רב שבת כל חלתין יומין וכו' לך קראי וכו' איני והארי"א חלמלא תורה וכו'. ואני אומר חלמלא דמשני בהמלא הייתי אני מתוך דברי מהך קרא אם לא בריהי יומם וגו' היות שמים דרטי במסכת ע"ז על קבלת התורה בעי"ז נחקיימו שמים וארץ והביאו ראיה דאמר ריש לקיש מ"ד יום הששי ויכולו השמים מלמד שהתנה הקב"ה וכו' אם מקבלים ישראל את התורה וכו' עי"ן שם דף ג' ע"א ולכאורה יפלא מדוע היה בריחת שמים וארץ חללים צרפיון עד שקבלו ישראל התורה וכו' לא קיימו האצות כל התורה והלא קיים אברהם אפילו עירובי תצטילין ועודו לא נחקיימו שמים וארץ ע"י האצות ולריך לומר שאפי"פ שקיימו כל התורה לא היה זכותם מספיק לקיים חוקת שמים וארץ לפי שלא היו מלומדים ועושים וגדול המלומד ועושה יותר ממי שאינו מלומד ועושה מאכ"כ ישראל ע"י קבלת התורה נעשו מלומדים ועושים ונחקיימו שמים וארץ ולפי זה אין כח לקיים שמים וארץ בתורתו כי אם המלומד ועושה ורצו שבת מאור עינים הוה ואם הלכנו כרי יסודם צצצא קמא דף פ"ז ע"א כיומא פטור מכל המלות והוה רב שבת אינו מלומד ועושה ולא שייך צו אם לא בריהי וגו' לכך ספיר אחר חדאי נפשי לך קראי לך תנאי. ואמנם לא כיחא להש"ס לתרין כן דא"כ לא שייך חדאי נפשי ואין כחן שמחה וכדאשכחן שם צצ"ק לרי יוסף דאמר השתא דשמענא גדול המלומד וכו' מתן דאמר לי אין הלכה ברי"י עבירנא יומא עבא לרבנן ולכן משני הש"ס תירוצו אחר:

תוס' ד"ס ומה שמענו וכו' והא דקאמרינן הכא ק"ו לדבריהם דרבנן קאמר וכחצ מהי"ש"א לא הוה לריך לכל זה וכו' ולענ"ד נראה דר"א צטיעט עאלמו ליכא ק"ו כלל דבשלמא מלאכה ליכא למגור כלום דמה כיחוס אם נחיר מה דאי אפשר מלאחמו"ל יעציד גם מה דאפשר מצי"ש ונעציר הא לר"א צאמא מותר ולמגור אי שדינן מלאכה דמלוא יעציר מלאכה של רשות וכו' ודאי לא יעשה להחמיר מלאכה גמורה דרשות אצל צצצות ספיר יש לגזור שבות דעלוי חלו שבות ארשות אצל לדבריהם דרבנן ספיר איכא ק"ו דהרי גם צמלאכה איכא למגור אי אפשר מצי"ש אע"פ אפסר ואפי"ה לא גזרינן ק"ו דלא גזר צצצות:

שם בל"ד ותימא לרי"י וכו' ובי"ת דגמר מקובל וליכא וכו' איכא למפסך וכו' ועוד אי מההם יליף אמאי אינטרך צמועדו וכו' ונע"ד מדרש מתורגמת בצצרתה דאי לאו צמועדו ליכא למילף מהני דפרכין שכן מיד יכול לקיים מלואין אצל הסתא דכתיב צמועדו אמרינן שהיה יובתא מה לשמיטה שכן הוא גוף המלוא מוכשירי סוכה יובתא ומזר הדין וכו':

תוס' ד"ה מה רחיה וכו' משמע דמכשירי אוכל נפש וכו'. אך שכתבו התוספות בדביו"ר הקדום דלר"א לא לריך האי ק"ו כלל וכו' וק"ו דאמרינן הכא לדבריהם דרבנן קאמר וכו' עי"ן שם מ"ה דף תשובה מה רחיה רשות למלוא ודאי ר"א לעלמו לשעוהו אחר לדבריהם דרבנן אין זה רשות דהרי ר"י שהוא צר פליגמא דידים כו"כ שמתח יו"ט מלוא ואם כן כיון דרצו זה מה רחיה רשות ר"א לעלמו ולשעוהו אחר שפיר כתבו התוס' כחן דמשמע שמכשירי אוכל נפש חסידי לר"א:

דיה הכל מורים וכו' תימא לרי"ב וכו' דמימא עלות תוכית שהיא מלוא. עי"ן בדברינו בדברי הגמ' מ"ש שזה ועוד כלע"ד דביו"ר דבכל הימים עוצים הוה שבות דרשות גזרו בעלמא אע"פ שאר ימים עוצים:

דף ס"ט ע"א דתרום גופא לא דמי שבת. הא דלא אחר ההוא דתרום לכך לא דמי שבת לפי שהיה רק ללורך מ"ש שהרי עובל יום חקור בתרום משא"כ ההוא דפסקה שהיה ללורך שבת דשמיטה הפסקה היא צצצת ואף שכתבו התוספות לעיל צעמוד הקדום צדי"ה ומה שמיטה וכו' דפסקה אינו דומה לקוכה ואלא ולכך דצצעת דחייבן יכול לקיים מלואין משא"כ הפסקה שאינו כחלל אלא גלילה ע"ש בתוספות נראה דהיינו שאינו

דומה להני שאקיים כל המלוא צו ציוס אצל צצצת התחלת המלוא היא ציוס דהרי השמיטה והזריקה והקטירה נעשים ציוס אצל צצצת המלוא היא גלילה אצל עכ"פ עדיף פסקה מתרום שאין שום מלוא צו ציוס שהרי אינו יכול לחלל צו ציוס. ונראה דמלא דשמיטה הוא עובל ואיני לשמיטה דק"ל לקמן דף ל' ע"כ שומעין וזרקין על עמא שרץ וכו' עמא מת צצציעי שלו אף קורס שטבל והוה ואם כן גם צצצת אין ההוא רק ללורך האכילה שהיא גלילה ואם כן הוא עמא דומה להוא דתרום ולכן הולך לומר עמא אחר והוא דתרום גופא לא דמי שבת.

ומתחלה עלה צמקתא לפני לומר עמא אחר על שלא אחר הטעם דתרום היא ללורך מ"ש ולחציו מזה רחיה לדברי רבינו הגדול בפירוש המעשה כחן צמקתא דהוא תוכית היינו צחל צצציעי שלו ציו"ב צמקן שחל צצצת וכן הוא צצציו"ר פיר מק"פ ה"ל ו' אם כן הרי הוא עמא דומיא דתרום שההוא צצצת ציו"ב היא ללורך מחר אצל אפי"ב אי אפשר ליישצ דצרי בהמלא צוה דהא עיקר שורשו וטעמו של הרמז"ס צוה לפי שחל לשמיטה שפסק שאין שומעין על ע"י דמת אפילו אחר שטבל והוה ולא משכחת כלל ההוא ציו"ב שיהיה ללורך הפסקה שאפילו יזה ויעצול ידחה לפסקה שני ולכך נוקין ליה ציו"ב אצל עובל דלדידיה שומעין וזרקין אפי"ן קורס הצצילה וההוא והצצילה מועילים לו שיהיה חזי לחלול לאורחא ודאי ההוא תוכית שאמר ר"ע היינו צחל צצציעי ציו"ב עאלמו שחל צצצת דאי חל צצציעי ציו"ב שחל צצצת למע זה הלך יס לו פכאי לגזור לקבל ההוא ולעשות הפסקה ולכן מפורסמא כמו שכתבתי לעיל. ואיכא למירק לדעת הרמז"ס קשה איך הטיב ר"ע ההוא תוכית אפילו מההוא של פסקה ודאי אין ההוא אף שהיה רק שבות דומה להרכבתו והצצתו וחסות יצלתו שההוא שהיה ציו"ב אינה ללורך יומא של אותו שבת כלל אצל הרכבתו והצצתו וחסות יצלתו שהם נעשים ציו"ב שחל צצצת והם ללורך יומא של אותו שבת ששמיטה הפסקה והקצבתו הוה צו צצצת רחוי להחמיר שבות ומקום מלוא היום. ונראה עמ"ש התוספות צעמוד הקדום צדי"ה ומה שמיטה שר"א לדבריהם דרבנן קאמר והבי קאמר דאלו אפי"פ שאפשר לעשות מצי"ש אפי"ה כיון שהם רק משום שבות יותר יס להחמיר משמיטה שהיא מלאכה אף שאי אפשר לעשות מצי"ש ועי"ן שם בתוספות ועל זה הטיב ר"י עקיבא ולא שחל לדמות ההוא להרכבה וחסות יצלתו חלל להשיב על דברי ר"א שהיה דן ק"ו משמיטה שאף שאי אפשר מצי"ש מצי"ה היא מלאכה ורחוי להקל צצצות אפילו אפשר מצי"ש ח"כ ה"כ ניקף ק"ו להחמיר ההוא שהיה רק שבות אפילו ציו"ב אף שהיה ללורך מחר רחוי להקל צו יותר משמיטה שהיא אצל מלאכה אף שהיה ללורך היום:

שם מתיו רצו ואמר ההוא עמא מת תוכית וכו' עד ר"א במרי' איתעקר ליה. ואני אומר חלמלא דצרי דמותו בעלי הש"ס הייתי אני אומר אוקימתא חדשה ציו"ב הוה שצ"ן ר"א ור"ע צהוא והנה הלח"מ שם והתו"מ צמקתא נדחיקו בדברי ר"ע הללו שאמר שחל צצציעי שלו צע"פ דהך צע"פ לחו דוקא אצל ציו"ב איירי וצע"פ דקאמר היינו ללורך ע"פ לחפוקי ההוא דתרום. והנה הלח"מ שחלם לדרב זה הוה מדברי הרמז"ס צפירוס המעשה שכתב צפירוס המעשה דציו"ב איירי ועוד הציו"ב לזה דלהרמז"ס לא משכחת לה ציו"ב כיון שהרמז"ס פסק שאין שומעין על ע"י דמת אם כן מה תועיל לו ההוא ואמנם אי משום הא לא חריא דהרי הרמז"ס צפ"ו הלכה צ' חילק צין הפרקים דהא דאין שייך על ע"י דמת היינו צעמודא שהמזר מבלל עליה אצל צעמודא שאין המזר מבלל עליה שייך על ע"י דמת ואם כן ספיר משכחת ויובת זה צהוא אם דמיה שבת אי לא צחל י"ד צצצת וצו ציוס חל צצציעי שלו והיה מהעומאות שאין המזר מבלל שלום ספיר מועלת ההוא לעשות פסקה וצמקת הוה לפינוי דרך מפולג והיובת שצ"ן ר"א ור"ע כך דר"א ודאי אגמרי' לרי"ע שהוצא עמא מת שחל צצציעי ציו"ב שחל צצצת וצעמודא שהמזר מבלל עליה שזה אם לא יזה צו ציוס לא תועיל לו ההוא לא דמיא למחר שחל יזה למחר יהיה עובל יום ואין שומעין עליו כיון שהוא מהעומאות שהמזר מבלל ואפי"ה הכי אין ההוא דומה שבת כיון שציו"ב הוה צצצת ואז אינו יום חיו"ב הפסקה לא דמיון שבות צו ציוס עקמי חיו"ב דמלוא דיום האחר דשבות רחוקה לא תמזיק וכשהטיב לו ר"ע ההוא תוכית היה סבור ר"א שר"ע מהוצא י"ד שחל צצצת המזר וצעמודא שאין המזר מבלל עליה שההוא היה ללורך היום ועל זה הטיב